

POSTANOWIENIE

27 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 27 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M. N.

przeciwko M. A.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. N.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 20 kwietnia 2023 r., I ACa 686/21,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo M. N. przeciwko M. A. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 20 kwietnia 2023 r. oddalił apelację powoda oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku, zaskarżając go w całości. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości wraz z postanowieniem o kosztach i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie celem podjęcia próby przeprowadzenia mediacji w sprawie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania z

uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący jako podstawę skargi kasacyjnej wskazał naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 10 k.p.c. poprzez brak dążenia do ugodowego załatwienia sprawy, w której zawarcie ugody jest dopuszczalne i art. 205³ k.p.c. w związku art. 391 k.p.c. z art. 8 ust. 2 w zw. z art. 32 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię, polegającą na ograniczeniu się do literalnego odczytania tego przepisu, z pominięciem dyrektyw wykładni systemowej, funkcjonalnej oraz prokonstytucyjnej, a w konsekwencji jego błędnego zastosowania i wydania postanowienia o zwrocie pisma procesowego zawierającego wniosek o przeprowadzenie mediacji, a nadto bez uzyskania stanowiska w przedmiocie mediacji strony pozwanej, która otrzymała bezpośrednio odpis pisma procesowego z tym wnioskiem i nie sprzeciwiła się przeprowadzeniu mediacji ani rozpoznaniu wniosku.

Pozwana wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 *in principio* k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Obowiązkiem skarżącego jest zatem precyzyjne przytoczenie podstawy kasacyjnej przez dokładne wskazanie przepisów prawa, które w jego ocenie zostały naruszone oraz - w razie powołania się na naruszenia prawa materialnego - wskazania postaci tego naruszenia.

Skarżący powinien również uzasadnić podstawę kasacyjną przez wyjaśnienie, w czym przejawia się naruszenie wskazanych przez niego przepisów prawa. Uzasadnienie to powinno opierać się na rzeczowym przedstawieniu argumentacji prawniczej, mającej na celu wykazanie zasadności przytoczonej podstawy; nie może ono wychodzić poza ramy przytoczonej podstawy kasacyjnej, w szczególności wskazywać na nowe podstawy skargi. Wymaganie precyzyjnego formułowania podstaw skargi wynika z niemożności samodzielnego dokonywania przez Sąd Najwyższy konkretyzacji postawionych przez skarżącego zarzutów oraz dokonywania przez ten Sąd samodzielnych analiz, jakiego przepisu dotyczy

podstawa skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2016 r., I CSK 456/15 oraz wskazane w nim orzeczenia Sądu Najwyższego).

Sformułowane przez skarżącego zarzuty nie spełniają przedstawionych wymagań. W szczególności wskazać należy, że prawidłowe sformułowanie zarzutu naruszenia art. 205³ k.p.c. wymagałoby wskazania konkretnej jednostki redakcyjnej, paragrafu tego przepisu. Przywołany przepis reguluje kilka zupełnie odrębnych i nie mających ze sobą związku zagadnień: zarówno kwestię wymiany pism przygotowawczych między stronami postępowania, jak i wyznaczenia przez przewodniczącego posiedzenia przygotowawczego oraz przesłanek zwrotu pisma przygotowawczego. Przepis ten nie reguluje kwestii skierowania stron do mediacji, o której pisze skarżący.

W okolicznościach sprawy niniejszej sprawy nie stwierdzono kwalifikowanego naruszenia prawa, uzasadniającego przyjęcie skargi do rozpoznania ze względów publicznoprawnych. Sąd Najwyższy na etapie badania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie analizuje przy tym podstaw skargi kasacyjnej ani ich uzasadnienia, stanowią one bowiem odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Wobec stwierdzenia, że skarga nie spełnia kasacyjna powoda nie spełnia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]